

Κ' ἡ δόξα ἡ δαφνοστέφανη κ' ἡ διαλαλήτρα ἡ φήμη
ἀκούραστος κι ἀκοίμητος τὴ σκέψη μου ἀναδεύουν.

δαφνοστεφάνωμα τό, Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.
Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο σ τ ε φ α ν ὶ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.
Τὸ στεφάνωμα διὰ δάφνης.

δαφνοστεφανώνω Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ., Γιαννίρ., 482
Α. Βαλαωρ., "Εργ. 3, 189 Γ. Σουρῆ, Ρωμ. ἀρ. 186
Ι. Τυπάλδ., Ποιήμ., 71 Φ. Πανῶ, Λυρικ., 123 — Λεξ.
Βάιγ. Κορ., "Ατ., 4 Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δαφνουστι-
φανώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δ α φ ν η καὶ τοῦ ρ. σ τ ε φ α ν ὶ ω. Ἡ
λ. καὶ εἰς Σομ.

Στεφανώνω μὲ δάφνην ἔνθ. ἀν.: Συλλογίστηκε νὰ τοῦ προ-
σφέρῃ ἓνα νόμισμα μὲ χαραγμένο τὸ πρόσωπο τοῦ ποιητῆ
καὶ δαφνοστεφανωμένο Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἀν. || Ποιήμ.

"Ἠρθάτε κ' ἡ πατρίδα μας δαφνοστεφανωμένη,
γὰ ἰδέστε, ἀκόμα μένει 'ς τὴν ἄκρη τοῦ γιγαλοῦ
Φ. Πανῶ, ἔνθ' ἀν.

Ἐμπρὸς ἀπ' ὅλους ἔρχεται δαφνοστεφανωμένος ὁ ἀθάνα-
τος τραγουδιστής...
Ι. Τυπάλδ., ἔνθ' ἀν. Μετοχ. νικητῆς, δοξασμένος σύνθηθ.:
δαφνουστιφανομένους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

δαφνοστεμμένος ἐπίθ. Φ. Πανῶ, Λυρικ., 100, 282.

Ἐκ τοῦ οὗς. δ α φ ν η καὶ σ τ ε μ μ ῆ ν ο ς, μετοχ. τοῦ ρ.
στέφω.

Ὁ δαφνοστεμνός: Ποιήμ.

Σὲ κοκκαλόχτιστο ναό, σὲ στίβο ἀγασμένο
δαφνοστεμμένη, ὀλόγλυκη θεότη ζηλεμένη
Φ. Πανῶ, ἔνθ' ἀν., 100.

δαφνοστόλιστος ἐπίθ. Α. Προβελ., Διπλῇ Ζωή, 87

Ι. Τυπάλδ., Ὡδὴ εἰς Πατρ. Γρηγόρ., 5.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο σ τ ο λ ῖ ζ ω.

Δ α φ ν ο σ τ ο λ ῖ σ μ ῆ ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Στὸ δαφνοστόλιστο ναὸ ὁ Πατριάρχης μπαίνει,
μύριες ὀλότρεμες καρδιές χτυποῦν ὀλόγυρά του

Ι. Τυπάλδ., ἔνθ' ἀν.

Ἐλλὰς ἀνάστα! δόξασε τὸν οὐρανοστολισμένο
καὶ δέξου δαφνοστόλιστη τὸν δαφνοστολισμένο

Α. Προβελ., ἔνθ' ἀν.

δαφνότοπος ὁ, Σ. Σκίπη, Τρόπαια., 79 Ἀπολλών.

ἄσμ., 24 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. δ α φ ν η καὶ τ ὀ π ο ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.
Τόπος κατὰφυτος ἐκ δαφνῶν ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Μόνε ἐμεῖς ἀρηγέτες σὲ δαφνότοπους

ἄς πλανιόμαστε τώρα 'ς τοὺς ὤμους

μὲ μὴ λύρα σοφὴ κι ἄς ταιριάζουμε

'ς τὸν Ἀπόλλωνα πάντα τοὺς ὕμνους

Σ. Σκίπη, Ἀπολλών. ἄσμ., ἔνθ' ἀν.

δαφνοτσίκουδο τό, Μ. Λιουδ., Μαντινάδ., 38, 62,

341.

Ἐκ τῶν οὗς. δ α φ ν η καὶ τ σ ῖ κ ο υ δ ο.

Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης: Ἄσμ.

Τὸ δαφνοτσίκουδὸ φαγα, τῇ δάφνης τῇ ρακὴ 'πια,
κι ἀπ' ὅλους τὴν ἀγάπη μου ξεχωριστὴ τὴν εἶχα.

δαφνούλα ἡ, Πελοπ. (Βραχν. Γαργαλ. Μαντίν.) κ.ά.—

Α. Βαλαωρ., "Εργα 3,3 Γ. Σουρῆ, "Απαντ. 2, 282 Σ. Περ-
σιάδ., "Εσμῆ, 34 Ε. Στρατουδ., Κρητικ. Ἐμπνεύς., 64 Κ.
Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.² 157 Ἀσάλ. Ζωή, 298 — Λεξ.
Δημητρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. δ α φ ν η διὰ τῆς καταλ. - ο ῦ λ α.

1) Ἡ μικρὰ δάφνη (Laurus nobilis) Πελοπ. (Γαργαλ.)
κ.ά. — Γ. Σουρῆ, ἔνθ' ἀν.: "Εχω μινὰ δαφνούλα 'ς τὸ περ-
βόλι Γαργαλ. || Ποιήμ.

Κοντὰ σὲ κάπριαν ἐκκλησιά, χωριοῦ προσκυνητάρι,

χλωρὴ δαφνούλα φύτρωσε νὰ στεφανώσῃ τώρα

μὴ σκλάβια μαυροφόρα

Γ. Σουρῆ, ἔνθ' ἀν.

τὰ χέρια μου μυρίζουν

ἀκόμα ρόδα καὶ μυρτιές καὶ κρίνους καὶ δαφνοῦλες

Α. Βαλαωρ., ἔνθ' ἀν.

Τὸ φῶς αὐτὸ ὅπου ποτὲ δὲ χάνεται, δὲ σβήνει,

πέσε δαφνούλα τοῦ Μαρτιοῦ 'ς τοῦ ὕπνου τὴ γαλήνη

Σ. Στρατουδ., ἔνθ' ἀν.

Κ' ἡ βελανιδιὰ κι ὁ μέγας

κι ὁ νερόχαρος λωτὸς

καὶ οἱ μυρτοῦλες καὶ οἱ δαφνοῦλες

κι ὁ παντοῦ συρτὸς κισσὸς

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², ἔνθ' ἀν. 2) Ἡ μικρὰ πι-
κροδάφνη Πελοπ. (Βραχν. Μαντίν.) — Σ. Περσιάδ.,
ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Οὔλες φιλὶ μοῦ δῶσαν καὶ δὲν τὸ μετανιωσαν,

μὰ μὴ μικρὴ δαφνούλα μοῦ 'καψε τὴν καρδοῦλα

Βραχν. || Ποιήμ.

Μὰ μὴ μικρὴ δαφνούλα, μοῦ 'καψε τὴν καρδοῦλα

'κείνη φιλὶ δὲν δίνει, πολὺ καημὸ μ' ἀφίνει

Σ. Περσιάδ., ἔνθ' ἀν. 3) Τὸ φυτὸν Βίγχα ἡ ροδίνη (Vinea
rosea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀποκυνωδῶν (Aprocynaceae) Πε-
λοπ. (Γαργαλ.): Ἐφύτρεψα τίς γλάστρες μὲ δαφνοῦλες καὶ
ἄλλα μυριστικά (= εὖοσμα φυτὰ).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνούλα καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ.
(Μάδυτ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) — Δ. Ταγκοπ., Μητέρ.,
29 καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπ. Πελοπ. (Τριφυλ.)
καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνοῦλες Πελοπ. (Ἀνδρουσ.)

δαφνοφάγος ἐπίθ. Κ. Παλαμ. Ἀσάλ. Ζωή², 139

— Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. δ α φ ν ο φ ἄ γ ο ς. Πβ. Νικηφ. Χοῦμν.,

Ἀνέκδ. Ἑλλην. 3, 385 «... Ἡσίοδον τίνα; τὸν μετὰ τὸν

Ὁμηρον τὸ τῶν Μουσῶν δαφνοφάγον θρέμμα». Πβ. καὶ τὸ

Ἑλληνιστ. ἐπίθ. δ α φ ν η φ ἄ γ ο ς.

Ὁ οἶονεῖ τρώγων δάφνην, ὁ μασῶν φύλλα δάφνης καὶ ἐκ
τούτων ἔνθεος γιγνόμενος ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Καὶ τρεμολάμπει ἡ λύρα μου, ἀτίναχτη ἀστραπὴ

κι ὁ πεζοδρόμος, ποὺ τρανάει μπροστά, ὁ δαφνοφάγος

μὲ πεῖνα μικρὴ μέσα μου, ποὺ τρώει καὶ ποὺ δὲ σβεῖ

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἀν.

δαφνοφόρος ἐπίθ. Δ. Σολωμ., 125— Λεξ. Βάιγ. Δη-

μητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο φ ο ρ ὶ ω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ἀ σ π ρ ο φ ο ρ ὶ ω - ἀ σ π ρ ο φ ὶ ρ ο ς.

Ὁ φέρων δάφνην, ὁ στολισμένος μὲ δάφνην ἔνθ' ἀν.:
Ποιήμ.

δαφνοφορῶ

"Ολοι, μικροὶ μεγάλοι, ἐτοιμασθῆτε.
μέσα'ς τὲς ἐκκλησιὰς τὲς δαφνοφόρες
μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχτήτε
Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν.

δαφνοφορῶ Λεξ. Βάιγ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάφνη καὶ τοῦ ρ. φορῶ. Ἡ λ. καὶ
εἰς Σομ.

Φέρω δάφνας, εἶμαι στολισμένος μὲ δάφνας ἐνθ' ἄν.

δαφνόφυλλο τό, δαφνόφυλλον Πόντ. (Κερασ. Οἶν.
Τραπ.) — Α. Τανάγρ., "Αγγελ. Ἐξολοθρ., 318 δαφνόφυλλο
κοιν. δαφνόφ'λλου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάφνη καὶ φύλλο. Ἡ λ. εἰς ἱατρο-
σοφικὸν κώδ. τοῦ 15ου αἰ. Βλ. Κ. Ἄμαντ., Ἀθηνᾶ 43
(1931), 150 καὶ εἰς ἱατροσοφικὸν Μητροφάνους, 58.

Τὸ φύλλον τῆς δάφνης ἐνθ' ἄν.: «Βάφοντες ἀκόμη ζωη-
ροτέραν μὲ τὸ αἷμα τῶν τὴν πορφύραν τῆς, προσθέτοντες ἐν
ἀκόμῃ δαφνόφυλλον εἰς τὸν στέφανόν τῆς» Α. Τανάγρ., ἐνθ'
ἄν. || Ποιήμ.

Στόλισα τὸ παλάτι μου ἀπὸ τῆ θύρα κάτου
μὲ σκορπιστὰ δαφνόφυλλα καὶ μ' ἄνθη καὶ μὲ γλάστρες
Ι. Πολέμ., Βασιλ. ἀνήλιαγ. 77

"Ενα ξερό δαφνόφυλλο τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ πέση,
τὸ πρόσχημα τοῦ βίου σου, καὶ θ' ἀπογυμνωθῇς.
Κ. Καραυτάκ., εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 150.

δαφνοχελιαμπαδιὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχελια-
βαδιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνοχελιὸς καὶ ἀμπαδιός.
Αἰξ ἄνευ κεράτων ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν, περὶ τὴν
κοιλίαν δὲ λευκόν.

δαφνοχελιαστεράτος ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχε-
λιαστεράτη Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνοχελιὸς καὶ ἀστεράτος.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν, περὶ τὴν κοι-
λίαν λευκόν, ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου φέρουσα λευκὰ στίγματα.

δαφνοχέλιδος ἐπίθ. ἀμάρτ. δαφνοχέλιδους Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνός καὶ χελιδός.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου ραβδώσεις χρώ-
ματος δάφνης καὶ λευκὸν τρίχωμα περὶ τὴν κοιλίαν.

δαφνοχελιομάγουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχε-
λιομάουλη Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. δαφνοχελιὸς καὶ τοῦ οὐσ. μάγου-
λο.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα δαφνόχρουν τρίχωμα περὶ τὰς
παραϊάς, ξανθὸν δὲ περὶ τὴν κοιλίαν.

δαφνοχελιοπάρδαλος ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχε-
λιοπάρδαλη Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνοχελιὸς καὶ παρδαλός.
Ἐπὶ αἰγῶν κυρίως, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν μετὰ
στιγμάτων διαφόρου χρώματος, περὶ δὲ τὴν κοιλίαν λευκὸν
ἢ ὑπόφαιον. Πβ. ἀσπροχελιδονοπαρδάλης.

δαφνοχελιδός ἐπίθ. ἀμάρτ. δαφνοχέλιος Νάξ. Θηλ.
δαφνοχελιά Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.) δαφνοχέλια Ρόδ. (Κάστελλ.)
δαφνόχελη Δ. Κρήτ. Οὐδ. δαφνοσέλιο Σῦρ. γαφνόχιλο Κάρπ.

δαχτυλάκι

δαφνόχιλο Κάρπ. ἁφνόχιλο Κάρπ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνός καὶ χελιδός.

Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀσπροχελιός. Διὰ τὸ β'
συνθετικὸν βλ. Σ. Ξανθοῦδ., Ἀθηνᾶ 28 (1916), Λεξικογρ.
Ἀρχ., 133 κέξ. Οἱ τύπ. γαφνόχιλο, δαφνόχιλο,
ἁφνόχιλο πιθανῶς ἐκ παρετυμολ. πρὸς τὸ χελί.

Ἐπὶ αἰγῶν κυρίως, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν, περὶ
δὲ τὴν κοιλίαν λευκὸν ἢ ὑπόφαιον ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀσπρο-
χελιός, λαγοουδοχελιός, χελιδόψαρος.

δαφνοχελιδότσουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. δαφνοχελιο-
τσούλα Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνοχελιός καὶ τσοῦλος.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν, περὶ τὴν κοι-
λίαν δὲ λευκὸν ἢ ὑπόφαιον καὶ ὄτα μικρά.

δαφνόπαρος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαφνόπαρος Κάρπ. ἁφνόπα-
ρος Κάρπ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνός καὶ παρός.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν περὶ τὴν ράχιν,
κατὰ δὲ τὸ λοιπὸν σῶμα φαιόν.

δαφνώνας ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. δαφνών. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.
Τόπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ἀνθη μου τῆς πορτοκαλλιᾶς καὶ δάφνης τοῦ δαφνώνα,
τέττοι καπετανόσπιτο δὲν εἶδα 'ς τὸν αἰῶνα
Χίος. Συνών. δαφνότοπος.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνώνας Πελοπν.
(Μεσσην.) Σῦρ. Χίος.

δαχτύλα ἡ, Ἰμβρ. Κύθν. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ.
Κίτ. Μάν.) Σύμ. κ.ἀ. δαχτύλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. δάχτυλο.

1) Τὸ μεγαλύτερον τοῦ συνήθους δάκτυλον ἐνθ' ἄν.: Εἶδα
δαχτύλες εἶν' ποῦ τ'ς ἔχει καὶ φτός! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τό
'πχιασε μὲ τί' δαχτύλε' του καὶ τό 'σπασε Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) Ἀμα σοῦ φέρη καμνιά μὲ τίς δαχτύλες του, θὰ σοῦ
σηκώσῃ βιζιγάντι (θὰ σοῦ φουσκώσῃ τὴν ἐπιδερμίδα ὡς τὸ
βιζικάντι = ἐκδόριον) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐβαλε τσι δαχτύ-
λες του τσαί μου τὸ λέρωσένε Κύθν. 2) Μεταφ., ὁ ἄρπαξ, ὁ
ἀπατεὼν Σύμ.: Ξέεις καὶ τί δαχτύλα 'ναι! (ξέεις = ἡξεύρεις)
Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαχτύλα καὶ ὡς παρωνύμ. Σύμ.

δαχτυλάκι τό, κοιν. δαχτ'λάκ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
δαχτ'λάκ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. δαχτυλάτῃ Κῶς Λέρ. Ρόδ.
κ.ἀ. δαχτυλάτσι Κύθν. Κῶς Μεγίστ. Πελοπν. (Κάμ-
πος Λακων. Μάν.) Σχινοῦς. κ.ἀ. δαχτ'λάτσι Σκῦρ. δαχτυ-
ούκι Νάξ. (Κορων. Φιλότ.) δαχτυάκι Νάξ. (Κορων. Φι-
λότ.) ἁχτυλάτσι Κάρπ. Κάσ. κ.ἀ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. δάχτυλο.

1) Τὸ μικρόν, τὸ λεπτόν δάκτυλον κοιν.: Ἐχει κατὶ δα-
χτυλάκια, σὰν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ κοιν. Πιάσ' το μὲ τὰ δα-
χτυλάκια σου (θωπευτ.) β) Μεταφ., μέτρον μήκους ἢ ποσό-
τητος πολλαχ.: Ἐπὶ ἓνα δαχτυλάτσι κρασί καὶ μὲ πονεῖ τὸ
κεφάλι μου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πιὲ ἓνα δαχτυλάτσι (ἐνν.
κρασί) Κυθν. Ἐβαλα 'ς τὸ καδήλι ἓνα δαχτυλάκι λάδι καὶ τὸ
ἄναψα νὰ ἐρμofέγγῃ λιγούλι Πελοπν. (Γαργαλ.) Βάλε μου ἓνα
δαχτυλάκι κρασί Χίος (Βροντ.) Τὸ νίκησε τὸ θερίο τῶαι τοῦ
'κοψε ἓνα δαχτυλάτσι (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. (Σέλιτσ.)
Τ'ς ἔκονφι τοῦ μ'κρὸ δαχτ'λάκ', γέμουσι τοῦ μπουνκαλάκ'

